

Vrăjmășia și ziua ispășirii

Joi, 29 noiembrie 2007

Robert J. Wieland

Fruntașii evreilor erau înduioșător de sinceri când credeau că însăși existența “întregului neam” depindea de moartea lui Isus. Caiafa a zis: “Este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod, și să nu piară tot neamul.’ Dar lucrul acesta nu l-a spus de la el...” (Ioan 11:50, 51).

Acești oameni erau pe deplin conștienți de faptul că răstigneau un om nevinovat. Ceea ce “nu știau” ei era faptul că astfel dădeau curs subconștientei vrăjmășii împotriva lui Dumnezeu, care este ascunsă adânc în inimile firești ale oamenilor. Cuvintele și faptele lor erau motivate de o forță necunoscută din interiorul lor. Toți avem aceeași problemă:

“Rugăciunea aceea a lui Hristos pentru vrăjmașii Săi a cuprins lumea. A inclus pe fiecare păcătos care a trăit sau va trăi vreodată, de la începutul lumii și până la sfârșitul timpului. Deasupra tuturor zace vinovăția răstignirii Fiului lui Dumnezeu.” (DA 745).

Pavel este de acord că păcatul răstignirii lui Hristos a fost un păcat subconștient: “Căci dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei” (1Cor. 2:8).

Ca și în cazul frunțașilor evrei, generația de astăzi nu este conștientă de această vină. Dar păcatul lor este și păcatul nostru, pentru simplul motiv că fiecare dintre noi împărtășim aceeași natură omenească. Noi toți suntem “mădulare ale trupului.”

“Să ne aducem aminte că noi suntem încă într-o lume în care Isus, Fiul lui Dumnezeu, a fost lepădat și răstignit, o lume care mai este încă vinovată pentru disprețuirea lui Hristos și alegerea unui criminal în locul Mielului fără pată al lui Dumnezeu... Acuzația de respingere și omorâre premeditată a Fiului lui Dumnezeu planează astăzi asupra întregii lumi... Toate grupările și sectele care manifestă același spirit de invidie, ură, prejudecată și necredință manifestat de cei care L-au omorât pe Fiul lui Dumnezeu, dacă ar avea ocazia, s-ar comporta în același fel ca iudeii și oamenii din vremea lui Hristos. Ar fi părtași aceluiasi spirit care a cerut moartea Fiului lui Dumnezeu” (TM 38).

Dacă respingem acest adevăr clar, putem liniștiți să dăm ceasul înapoi pentru încă o generație. Mândria spirituală încearcă să scape de această descoperire. “Este imposibil! Eu nu aș fi făcut niciodată un astfel de lucru,” poate insista cineva. Totuși, exact aceasta a fost reacția îngâmfată a celor care au respins începutul mării strigări (vezi RH, 11 aprilie 1893).

Desfășurarea finală a istoriei va însemna descoperirea vinei pe care o poartă lumea, astfel încât, până la urmă, toți să o poată înțelege. Când toți oamenii se vor uni ca să extermine pe poporul lui Dumnezeu prin decretul final, acest rău subconștient se va manifesta pe deplin. Duhul Sfânt nu îl va mai înfrâna. Iar ura lor față de poporul lui Dumnezeu va fi în realitate ură față de Hristos – o manifestare nouă și deplină a aceluiași sentiment de ură care s-a dat pe față la Calvar, “pentru ca... toată lumea să fie găsită vinovată [pe față] înaintea lui Dumnezeu” (Rom. 3:19).

Adevărul dureros care se desprinde din solia Martorului Credincios către “îngerul Bisericii din Laodicea” este că vina colectivă reprezintă adevăratul nostru păcat. Iar această vină împiedică revărsarea ploii târzii. Dincolo de suprafață, există o “fire pământescă” care “este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.” De-a lungul multor ani, această vrăjmășie subconștientă împotriva lui Dumnezeu a zădărnicit cele mai mari eforturi ale noastre de a grăbi revenirea Domnului.

Evident, numai “ștergerea păcatelor,” care va avea loc în ziua ispășirii, poate face posibilă curățirea acestui nivel mai profund al păcatului subconștient. Când această lucrare va fi terminată, acea expresie misterioasă – “ispășirea finală” – va fi apreciată mai mult. Nu va fi nimic magic în împlinirea lucrării. Păcatele de care acum nu suntem conștienți, ne vor fi descoperite pe deplin și ne vom pocăi de ele fără întârziere. Dar acest lucru nu va fi posibil dacă, alături de înțelegerea păcatelor noastre, nu există o înțelegere și mai profundă a semnificației harului. De aici decurge și necesitatea pentru o înțelegere a evangheliei mai clară decât oricând – neprihănirea prin credință. Dacă “vrăjmășia” este pe deplin vindecată, “ispășirea” devine pe deplin eficientă sau “finală.” Este, de fapt, o împăcare finală.